

Michael Berg

Broertje

the house of books

© Michael Berg, 2017

Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer, Amsterdam

© Omslagbeeld: Studio Jan de Boer, Amsterdam

Foto auteur: © J.W. Kaldenbach

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5110 1

ISBN 978 90 443 5111 8 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is fictie. Alles is verzonnen.
Iedere overeenkomst met bestaande personen,
situaties of locaties berust op toeval.

Eerder

Geld. Check. Mustafa. Check. Het was een tic geworden. Om de zoveel tellen rustte zijn hand op de buidelriem waarin het geld verborgen zat, waarna zijn blik zijn broertje opzocht. *Zorg dat jullie veilig overkomen.* Amin had het gezworen bij Allah.

Geld.

Check.

Mustafa.

Check.

Het geld en Mustafa, geen seconde mocht hij ze uit het oog verliezen.

Zodra jullie veilig over zijn komen wij, had zijn vader gezegd. Wat natuurlijk niet waar was. Zijn ouders zouden net zo lang in Aleppo blijven tot er geen steen meer overeind stond. Omdat ze geen keus hadden, omdat ze geen geld hadden voor de oversteek. Tenminste, niet voor vier personen. En elk jaar dat de oorlog langer duurde, kostte de oversteek meer.

Met pijn en moeite had zijn vader achtduizend dollar bij elkaar weten te schrapen. Genoeg voor twee personen. Op een avond had hij Amin apart genomen en hem een pak beduimelde bankbiljetten in handen gedrukt. Doe geen domme dingen met het geld, had hij gezegd. Amin had geknikt. De tijd van losbandigheid en katrenkwaad lag achter hem. En zorg voor je broertje, had zijn vader eraan toegevoegd. Amin had het beloofd. Daarna had hij zijn ouders omhelsd en hadden ze alle drie staan huilen. Maar vanbinnen juichte Amin. Zijn droom werd werkelijkheid. Weg uit de nachtmerrie

van vatbommen en gifaanvallen, weg uit het land waar nooit meer vrede zou heersen. Hij was drieëntwintig, in de bloei van zijn leven en hij wilde naar Nederland.

Hij had er maar kort gewoond, maar hij herinnerde zich nog alles. De school, de fiets die hij gekregen had, de houten keten, het voetbalveldje waar ze tussen de middag en na schooltijd speelden en waar gras groeide dat groener was dan hij ooit had gezien. Het dorp lag even verderop. Huizen met schuine pannendaken en weelderige tuinen waar vriendelijke mensen woonden die zich enorm hadden ingespannen om uitzetting te voorkomen. Toen het eenmaal zo ver was, hadden ze hen huilend staan uitzwaaien.

Lang geleden.

Hij was nog een kind. Maar die paar woordjes en zinnestukjes die hij had onthouden zou hij nooit vergeten. ‘Meisje’ en ‘Ik vind jou leuk’. Wie weet kwam het ooit van pas. Nederlandse meisjes waren lang en blond en ongetwijfeld niet zo preuts als de meisjes in Aleppo. Ooit zou hij met een Nederlandse vrouw trouwen. Hij had een goed stel hersenen en hij was niet te beroerd om ook ander werk aan te pakken. Vies werk desnoods. Het zou hem lukken.

Check, check, double check.

Zijn hand rustte weer op de buidelriem waarin het geld samen met zijn mobiel en hun paspoorten in een waterdicht plastic tasje zat opgeborgen. Daarna keek hij naar Mustafa. Het gezicht van zijn jongere broertje was ouder en harder geworden. Zelf zag hij er vast ook anders uit, dacht Amin. De reis had zijn sporen achtergelaten. De voortdurende angst om beroofd te worden, in een vuurgevecht of een bombardement terecht te komen, elkaar kwijt te raken of te sterven. Tot nu toe hadden ze geluk gehad. Zonder al te veel problemen hadden ze de grens weten te bereiken. De overgang bij Bab al-Salama was open. Ze hadden de wachtmannen omgekocht en de bus genomen naar Izmir. Volgens hun vader woonde daar een man die de oversteek kon regelen. Voor een redelijk bedrag en veilig. In kleine groepen, met goede boten. Niet naar Lesbos waar

tegenwoordig zoveel gepatrouilleerd werd dat elke poging zinloos scheen, maar naar een ander Grieks eiland. Amins vader wist niet hoe de man heette, alleen dat hij in de tweehonderdtweënvijftigste straat woonde, niet ver van een postkantoor, en dat hij een litteken boven zijn linkeroog had.

Na twee weken hadden ze de man gevonden. Hij beweerde dat hij Abdel heette – wat ongetwijfeld niet zijn echte naam was –, had een kaal hoofd, een dikke buik en sprak vloeiend Arabisch. Abdel had het over een snelle boot waar niet meer dan veertig mensen in gingen. In verband met de veiligheid mochten ze alleen lichte bagage meenemen. Maximaal vijf kilo per persoon. Eten en drinken moesten ze ook zelf meenemen. Voor vierentwintig uur. De oversteek vond alleen plaats bij goed weer. In verband met de veiligheid, had Abdel herhaald, terwijl het litteken boven zijn oog bewoog. De prijs bedroeg drieduizend dollar. Vijftienhonderd vooraf en vijftienhonderd bij het opstappen op de boot.

Amin was naar het toilet gegaan om het geld uit de buidelriem te halen en had de man onder de tafel betaald. Daarna hadden ze te horen gekregen hoe het verder ging.

Tot nu toe had Abdel woord gehouden. Vanochtend het verzamelen op de parkeerplaats naast de Murat Reis Kami-moskee. Goed, ze waren met meer dan veertig vluchtelingen, maar misschien had Abdel meer boten. Terwijl ze in busjes werden gepropt en naar een geheim adres werden gereden, voelde Amin hoe de euforie hem naar het hoofd steeg. Nu begon de reis pas echt. De reis naar de vrijheid. Mustafa was al net zo opgetogen als hij. In het busje werd gezongen.

Na anderhalf uur rijden waren ze gearriveerd bij een afgelegen loods, geen zee in zicht. Buiten stond een lichte bries. Niets om zich zorgen over te maken. Amin rook de zeelucht. Vier mannen in Adidas-jackjes gaven in gebrekkig Arabisch aanwijzingen. In de loods moesten ze wachten tot zonsondergang, wanneer meneer Abdel hen zou komen ophalen.

Het wachten begon. Terwijl de zon het golfplaten dak schroei-

de, deelde Amin de waterfles met Mustafa en luisterde hij naar de gesprekken om hem heen. De meeste vluchtelingen waren Syriërs. Een paar mannen beweerden dat ze uit Aleppo kwamen, maar ze vertelden dingen over de stad die niet klopten. Amin besloot er niets over te zeggen. Vooral niet opvallen, dacht hij, niet zo vlak voor de oversteek. Een jonge vrouw trok zich in een hoekje terug om haar baby de borst te geven. Hoewel Amin geen borst kon zien, trok zijn blik steeds weer naar de vrouw. Een nieuw groepje vluchtelingen arriveerde. Vier mannen, een vrouw en een kind. Amin telde ze op bij de andere vluchtelingen. De mannen had veel meer bagage bij zich dan toegestaan, maar hij piekerde er niet over er iets van te zeggen. Er arriveerde weer een nieuwe groep. Vijf mannen, twee gesluierde vrouwen en drie kinderen. De teller stond inmiddels op meer dan tachtig personen. Terwijl Amin dacht aan wat meneer Abdel had beloofd over het aantal vluchtelingen, keek hij naar Mustafa die zich kennelijk van geen gevaar bewust was.

Het begon te schemeren. De wind trok aan, een koude wind die Amin deed huiveren. Het golfplaten dak klapperde. Een van de Adidas-jackjes stond zenuwachtig te bellen. Amin verstond er geen woord van. Even later arriveerde de man met het litteken, die zenuwachtig riep dat iedereen hem moest volgen en dat ze muisstil moesten zijn. De stoet zette zich in beweging. Onder een dunne maan liepen ze over een pad van stenen en grind. Aan weerszijden struiken en lage bomen. De zilte zeelucht drong Amins neus binnen. Hij kon de golven al horen. Of was het de wind? De takken van de bomen zwiepten op en neer.

Na een halfuur lopen kwam de stoet tot stilstand. Vanaf de klif keken ze uit op een baai vol schuimkoppen. Op zo'n tweehonderd meter van de kust dobberde een kleine vissersboot op de woeste golven. Was dat de enige boot? En was de boot niet veel te klein? Uit de groep klonken protesten. Iemand riep dat dit niet de afspraak was en dat hij zijn geld terugwilde. Iemand anders schreeuwde dat er veel te veel wind stond om met zo'n klein bootje veilig over te ste-

ken. Amin voelde Mustafa's hand in de zijne. Een klamme, angstige hand. Hij wilde zijn broertje geruststellen, maar hij wist niet goed wat hij moest zeggen. De protesten van de vluchtelingen zwollen aan. Een paar kleine kinderen begonnen te huilen.

Geen paniek, riep Abdel die moeite had zich verstaanbaar te maken. Ze zouden maar een klein stukje met de vissersboot varen. Alleen de baai uit. Buiten op zee wachtte een trawler die hen naar Lesbos zou brengen.

Een van de vluchtelingen schreeuwde dat beloofd was dat ze naar een ander eiland gebracht zouden worden. Nee, schreeuwde Abdel terug, ze gingen naar het dichtstbijzijnde eiland, naar Lesbos. Terwijl Amin tussen de schuimkoppen naar een trawler zocht, leek het of de wind even weer luwde.

Wie niet mee wilde, riep Abdel met schorre stem, kon nu terugkeren. Maar zijn vijftienhonderd dollar was hij kwijt. Wie wel mee wilde, moest het resterende bedrag betalen op het strand. Vijftienhonderd dollar per persoon. Dat was de deal.

Langzaam verstomden de protesten. De stoet volgde Abdel naar het strand. Tussen de rotsen lagen twee polyester roeiboten. De vluchtelingen moesten zich opstellen in een rij en het bedrag voor de overtocht gereedhouden, waarna Abdel, geassisteerd door twee Adidas-jackjes, het geld in ontvangst nam. Vervolgens zetten de andere helpers de vluchtelingen in groepjes van tien over naar de vissersboot. Amin en Mustafa hoorden tot de laatste groep. De twee jackjes, die geholpen hadden het geld in te zamelen, voeren mee. Alleen meneer Abdel bleef op het strand achter.

Plotseling trok de wind weer aan. Ze hadden de grootste moeite om de vissersboot te bereiken. Als een luciferdoosje werden ze steeds weer teruggeworpen. Aan boord van de vissersboot stonden een paar mannen te schreeuwen. Hun woorden gingen verloren in de wind. Pas toen ze vlak bij het vaartuig waren, verstond Amin wat de mannen riepen. De vissersboot was lek. De mannen eisten een andere boot. Een van de helpers riep dat er met de boot niks mis was

en dat ze maar een klein stukje hoefden te varen. Daarna duwde hij Amin, Mustafa en de anderen hardhandig aan boord.

De vissersboot was inderdaad lek. Of overbeladen. Zodra hij over de reling gestapt was, baadde Amin tot zijn enkels in het ijskoude water. Check, check, double check. Hij voelde weer Mustafa's hand in de zijne. Een bange hand. Zelf was hij ook bang, maar Amin deed zijn uiterste best niets te laten blijken. Hij richtte zich tot de man die als enige van de jackjes ook aan boord van het vaartuig was gekomen en zei dat ze een stel boeven waren en dat hij terug wilde naar land en zijn geld terug wilde. Varen! riep de man alsof hij niets gehoord had. Hij startte de motor en wees iemand aan om het roer te nemen. In de groep brak paniek uit. Een vrouw met een huilende baby in haar arm begon te krijsen. Een andere vrouw gilte dat ze een schipper wilde. Varen, riep de man weer. Hij wees naar een zwak flakkerend lichtje in de verte en zei dat dat Lesbos was en dat ze zich geen zorgen hoefden te maken. En als ze toch in de problemen kwamen, moesten ze een noodsignaal afgeven. In de kajuit lag een kist met vuurpijlen.

Geen woord over de trawler. Toen de man weer in de roeiboort wilde stappen, hielden een paar vluchtelingen hem vast. Tijdens het handgemeen dat ontstond, trok een van de drie jackjes in de roeiboort zijn pistool en hij loste een schot. Nog meer paniek. Schreeuwen, huilen, vloeken. Er werd opnieuw geschoten. Een van de vluchtelingen die de helper probeerde vast te houden zakte ineen. De mensensmokkelaar maakte van het moment gebruik om in de roeiboort bij de anderen te springen. Varen! riep hij. Die kant op! Terwijl een golf de roeiboort terugwierp in de richting van de kust, wees hij naar het lichtje in de verte.

Amin voelde hoe Mustafa zijn hand fijnkneep. Komt goed, zei hij tegen zijn broertje, komt goed. Ondertussen keek hij naar de vrouwen die zich huilend over de neergeschoten man ontfermden. Komt goed, zei hij nogmaals tegen Mustafa. Achter hen, bij het roer, stonden een paar mannen te ruziën hoe het verder moest. De dode

overboord gooien of niet? En dan? De oversteek wagen of niet? Een van de mannen meende zeker te weten dat het lichtje in de verte Lesbos was. Na wat heen en weer schreeuwen viel de beslissing. De dode bleef aan boord en ze zouden de oversteek wagen. De man die zeker wist waar Lesbos lag kreeg het roer in handen gedrukt.

Met pruttelende motor zette de vissersboot koers richting open zee. Alles ging voorspoedig tot ze de baai uit voeren en de wind vol op de boeg kwam te staan. De boot kraakte in al haar voegen. De golven waren zo hoog dat het water met bakken over de reling sloeg. Een paar mannen begonnen als bezetenen te hozen. Met een emmer, met een lege jerrycan, met hun handen. Het was dweilen met de kraan open. Amin probeerde zijn broertje gerust te stellen. Komt goed, komt goed. Niks kwam goed, dacht hij. De vrouwen verdrongen zich om samen met hun kinderen een droog plekje te vinden op het dak van de kajuit.

Al'ama!

De vloek ging grotendeels verloren in de wind. Amin zag hoe de man aan het roer wanhopig zijn armen omhoogstak. Op hetzelfde moment realiseerde hij zich dat de motor van de vissersboot niet langer stampde. Een lege tank. En geen brandstof. Als een lopend vuurtje verspreidde de boodschap zich over de boot. Gejammer, gehuil, geschreeuw, nog meer paniek. De mannen die zonet nog eensluitend de beslissing hadden genomen om de oversteek te maken, begonnen elkaar uit te schelden. Twee gingen zelfs met elkaar op de vuist. Een ander had de tegenwoordigheid van geest om uit de kajuit de kist met vuurpijlen te halen. Ondertussen zag Amin het lichtje in de verte steeds meer achter de golven verdwijnen. De duisternis viel over het water, op het zwakke licht van de dunne maan na. Inmiddels stonden ze tot hun knieën in het water. We verdrinken, zei Mustafa half huilend. Nee, we verdrinken niet, zei Amin, wanhopig om zich heen kijkend of er reddingsvesten waren of iets anders waaraan ze zich vast konden klampen. Hou je vast aan mij, ging hij verder, alles komt goed. *Inshallah*. Hij wilde nog iets

opbeurends zeggen, maar een golf sloeg hem recht in het gezicht.

Terwijl de boot steeds dieper wegzakte, schoot de eerste vuurpijl de lucht in. Even werd de hemel verlicht. Amin zag hoe mensen vochten om een plekje op het dak van de kajuit en hoe ze een gesluiserde vrouw met kind naar beneden trokken waarna ze door de golven werden verzwolgen. Een tweede en derde vuurpijl schoten de nacht in. Amin zag hoe het water Mustafa tot de kin reikte. Hou je vast, sprak Amin voortdurend tegen zijn broertje, en laat me niet los. Hij strekte zijn benen, tevergeefs zoekend naar houvast. Ze dreven. Om hen heen klonken hulpkreten. Mannen, vrouwen, kinderen. Happend naar lucht. In het schijnsel van de maan zag hij hoe ze een voor een kopje-onder gingen. Zwemmen Mustafa, zei Amin, zich realiserend dat Mustafa dat nooit geleerd had. Hij begon te trappelen en probeerde, terwijl hij Mustafa's hand vasthield, roerbewegingen te maken met zijn hand. Niet loslaten, zei hij telkens weer.

Het dak van de kajuit was inmiddels onder water verdwenen. Alleen de mast stak er nog boven uit. Amin kneepte in Mustafa's hand. Geen reactie. Leefde Mustafa nog? Amin durfde niet opzij te kijken. Hou vol, wilde hij weer zeggen, maar hij kreeg een golf zout water binnen die zijn maag deed kantelen. Wanneer zijn we in Nederland? De zwakke stem van Mustafa. Nog even volhouden, zei Amin. Hij voelde zijn krachten wegvloeien. *Zorg voor je broertje.* Als een heilige eed klonken de woorden van zijn vader in zijn hoofd. Hou vol, Mustafa. Het was alsof hij tegen zichzelf sprak. Hou vol, Mustafa. De golf benam hem de adem. Hij liet Mustafa's hand los.

Dag 1

Terwijl ik voorovergebogen op de fiets zat, zag ik de mensen kijken. Een blik van hé-is-dat-niet? Ja, ik was het. Lotte Pradel. Mensen kennen me. Is het niet van het theater dan is het wel van de televisie. Regelmatig zit ik in een talkshow om te vertellen hoe het verder moet met het milieu of met de varkens en de kippen of dat we ons moeten schamen dat we als een van de rijkste landen ter wereld zo weinig vluchtelingen opnemen. Seksueel misbruik door priesters of zwemleraren, graaiende bankiers, de arme indianen in het regenwoud. Over alles en iedereen heb ik een mening en ik ben niet bang om die te laten horen. Kort en duidelijk, precies zoals de talkshows dat graag willen. Serieus, maar altijd met een kwinkslag. Je bent cabaretier of niet.

Het was nog vroeg. De meeste winkels waren nog niet eens open. Vanochtend was ik zonder koffie en sigaret op de fiets gesprongen. Zonder make-up. Het voelde bloot. Een man grijnsde me toe ten teken dat hij me herkend had. Lotte Pradel. Leuk. Lachen. Hij stak zijn hand op, maar ik deed of ik de man niet gezien had en trapte stevig door. Trut, klonk het achter mijn rug. Het raakte me en tegelijkertijd raakte het me niet. Mensen vinden me arrogant of kil. Ze vergissen zich. Buiten de spotlights ben ik onzeker. Een gevoel dat met de jaren alleen maar erger lijkt te worden. Hoe bekender, hoe onzekerder. Een gevalletje schizofrenie? Ongetwijfeld. Ik ben de eerste om het toe te geven.

Ik stak de gracht over. De koude wind deed me huiveren. Ik was zonder jas en sjaal vertrokken. Beschermend sloeg ik een hand voor

mijn keel. Als ik iets niet kon gebruiken, was het een verkoudheid. Niet nu ik midden in de repetitieperiode voor mijn nieuwste show zat. Onzin, sprak ik mezelf moed in, ik werd niet ziek. De laatste weken had ik supergezond geleefd. Niet te veel roken, niet te veel drinken. Discipline. Wanneer ik aan een nieuwe show werk, telt er maar één ding: de première. Alles staat in dienst van het theater. Thuis kan ik, behalve mijn katten, niemand om me heen verdragen. Voor vriendjes is geen plek. De paar langere relaties die ik heb gehad zijn zonder uitzondering allemaal gestrand in de repetitieperiode.

Nu was ik single, op een incidentele onenightstand na, en ik vond het best. Teksten schrijven, muziekjes maken, repeteren, repeteren en nog eens repeteren. De afgelopen week had ik try-outs gespeeld. De reacties waren veelbelovend. Vandaag en morgen stond ik in Amsterdam. Voor een altijd kritisch publiek en voor collega's, van wie er ongetwijfeld een paar stiekem hoopten dat ik op mijn bek zou gaan. Het hoorde erbij en ik lag er geen moment wakker van. Wel dat er vanavond iemand van de omroep kwam kijken of het nieuwe programma geschikt was om er een televisieregistratie van te maken. Mijn eerste show op de buis. Een droom. Ook financieel gezien. Daarom hadden Xander, mijn regisseur, en ik besloten om er een extra repetitie tegenaan te gooien. Om fucking tien uur 's ochtends.

Ik sloeg de hoek om. In de vitrines van het theater en op de glazen toegangsdeuren zag ik mezelf hangen. Een meer dan levensgrote zwart-witfoto met in koeienletters mijn naam en de titel van de voorstelling.

THUIS.

De foto was een remake van de mooiste foto die ik van mijn moeder bezit. Isabelle Pradel. Ze staat ergens in Parijs en staart dromerig in de verte. Het halflange haar achter de oren, de kraag van de regenjas omhooggeslagen. Precies zo had ik voor de fotograaf geposeerd.

Nadat ik mijn fiets had vastgemaakt aan een lantaarnpaal, wierp ik weer een blik op de poster. Het was alsof ik mijn moeder terugzag.

Dezelfde kin, dezelfde lange hals. Ik ben allesbehalve sentimenteel, maar zodra ik aan mijn moeder denk, hou ik het zelden droog. Daarom had ik besloten om na tien jaar harde grappen over politiek en andere mistoestanden een voorstelling te maken over mijn moeder. Om de vrouw, wier naam ik draag en die ik nog elke dag mis, te eren.

Ik haalde diep adem en duwde de deur van de artiesteningang open. Terwijl ik door de gang naar de artiestenfoyer liep, kwam de geur van vers gebrande koffie me tegemoet. Yes! De dag kon beginnen.

Take it easy with me, please. Touch me gently like a summer evening breeze.

Het liedje speelt door zijn hoofd. Hij kent alle liedjes van ABBA. Soms helpt het als hij ze meezingt. Maar nu niet. In zijn hoofd stormt het.

Koppijn krijgt hij ervan.

Barstende koppijn.

Dan moet hij puffen, tot zijn hoofd leegloopt.

Of zijn ogen dichtknijpen en zijn handen op zijn oren duwen, zodat hij niks meer ziet en hoort.

Of heel veel baantjes trekken en zijn oefeningen doen, net zo lang totdat hij zo moe is dat hij in slaap valt.

Of tekenen, grote vellen vol streepjes en bolletjes.

Maar het belangrijkste is dat hij elke dag zijn pillen slikt. 's Ochttends eentje en 's avonds eentje. Anders gaat het mis.

Hij kijkt naar het bloed op zijn handen. Wat is er gebeurd? Hij weet het niet meer. Of hij wil het niet weten. Kan gebeuren. Is niet erg, hè?

De storm in zijn hoofd laait weer op. Hij voelt de druk op zijn ogen, tegen de slapen en tegen het voorhoofd. De wind fluit steeds harder in zijn oren. Hij moet zijn pillen slikken. Hij ziet het doosje voor zich. Een wit doosje met een rood streepje, in het kastje boven de wastafel.

De pillen hebben een naam die hij nooit kan onthouden, alsof de letters expres door elkaar springen om het lezen onmogelijk te maken. Maar dat doet er nu niet toe. Hij moet het huis binnen, naar boven, naar de badkamer.

Het is maar een klein stukje. Het terras over en dan door de openstaande tuindeuren naar binnen. Maar het is alsof een onzichtbare hand hem tegenhoudt. Hij moet hier weg en zich verstoppen. Ja, verstoppen. Dat kan hij als de beste.

Hij draait zich om en loopt de trappen af, de tuin in. Alles schokt en trilt. Zijn benen, zijn armen, zijn handen. Hij moet de pillen slikken, anders wordt het alleen maar erger. Hij begint weer te zingen, in de hoop dat het helpt.

Take it easy with me, please. Touch me gently like a summer evening breeze.

Het helpt niet.

Aan het geluid van de telefoon te oordelen was het een buitenlijn. Inspecteur Fillon nam op.

‘Met mij,’ klonk het.

Fillon herkende stem onmiddellijk. Du Bosmoreau, de prefect die sinds een jaar in de Var de scepter zwaaide en dat behoorlijk fanatiek deed.

‘In een landhuis bij Seillans liggen drie doden,’ stak de prefect meteen van wal. ‘Van twee doden is de identiteit vastgesteld. Twee buitenlanders. Prominente buitenlanders,’ voegde hij eraan toe, alsof hij Fillon wilde doordringen van de ernst van de zaak. ‘Een Nederlandse oud-politicus en een bekende Engelse actrice. Een echtpaar. De derde dode is een jonge vrouw. Identiteit nog onbekend. De gendarmerie is ter plekke, maar ik wil dat jij per direct de leiding van de zaak overneemt. Per direct,’ herhaalde Du Bosmoreau bijna struikelend over zijn woorden. ‘Ik wil van elke stap op de hoogte

worden gehouden. Als de Nederlandse of Britse ambassade me iets vraagt, moet ik antwoorden hebben. Anders gaat de premier van Nederland of die van Engeland zeuren bij onze president. Niet dat ik die premiers ken, maar zo gaan die dingen. Dus hou me van elke stap op de hoogte. En geen pers tot de zaak is opgelost. Hoor je me? Geen pers!

‘Ja, monsieur.’ Fillon wachtte even om zeker te zijn dat de prefect was uitgeraasd en vroeg toen: ‘Wie heeft de lichamen ontdekt?’

‘Een elektricien.’

‘Wanneer?’

‘Vanochtend. De man heeft meteen de gendarmen gewaarschuwd, die zich vervolgens rot zijn geschrokken en alle hulptroepen hebben gealarmeerd. De technische recherche, de schouwarts, de hondenbrigade. De sukkel is alleen vergeten de politie te informeren.’

‘Waarom de hondenbrigade?’

‘Omdat de gendarmen vermoeden dat de dader nog in de buurt rondloopt.’

‘Ik begrijp het,’ zei Fillon, terwijl hij probeerde zich een voorstelling te maken van wat er gebeurd was.

‘Als je assistentie nodig hebt, hoef je maar te piepen,’ vervolgde de prefect met overslaande stem. ‘Moet je nog meer weten?’

‘Het adres van de plaats delict, de namen van de slachtoffers plus de naam van de leidinggevende gendarme.’

‘Natuurlijk.’

Er klonk wat gerommel. Daarna volgden alle gegevens. Fillon noteerde ze in zijn boekje.

‘Goed, Fillon. Hou me op de hoogte!’

Fillon wilde nog iets zeggen, maar de verbinding was al verbroken. Hij trok zijn colbertje aan, opende de kamerdeur en liet zijn blik over de afdeling gaan. De enige die hij zag was Suzette Lozach, de secretaresse.

‘Waar is iedereen?’

‘Boeven vangen,’ antwoordde ze.

Fillon knikte. Er was al lang geen moord meer gepleegd. Terwijl het aantal inbraken en berovingen de spuigaten uit liep. Medewerkers werden flexibel ingezet, daar waar het meeste werk was.

‘Waar is Mériguet?’

‘In Marseille.’ Ze begon te grijnzen. ‘Op cursus.’

Onwillekeurig moest hij ook grijnzen. Mériguet was een fanatieke cursusloper. Hoe meer, hoe beter. In de hoop zo snel mogelijk promotie te maken.

‘Stuur hem een sms,’ zei Fillon. ‘En vraag hem zo snel mogelijk hierheen te komen.’ Hij las het adres voor uit zijn boekje. ‘Er liggen daar drie lijken en als ik de zaak niet snel oplos, hebben we een vierde dode.’

‘De prefect?’

‘Precies.’

Ze keken elkaar glimlachend aan. Behalve Fillons vrouw kende niemand hem beter dan Suzette. Al twintig jaar zijn steun en toeverlaat. Over zes maanden ging ze met pensioen. Nog voor Fillon. Misschien was het een goed idee als hij samen met haar zou afzwaaien.

‘Ik eh...’ Hij klopte op zijn colbertje of hij alles bij zich had. Mobiel, boekje, pen. ‘Ik ben ervandoor.’

‘Succes, chef!’

‘Merci.’

Hij liep door de kantoortuin. Zo te zien waren de collega’s nog niet geïnformeerd over de moorden, in elk geval sprak niemand hem aan. Hij nam de trap naar beneden en verliet het bureau aan de achterzijde waar de schilders bezig waren om de stellages die twee weken aan de straatkant hadden gestaan opnieuw op te bouwen.

In zijn auto belde Fillon zijn vrouw om te zeggen dat hij die middag niet thuis kwam eten. Hij legde het boekje met alle gegevens op de passagiersstoel, startte, opende met zijn pasje het schuifhek en draaide naar rechts, de Boulevard John Kennedy op. Een paar minuten later reed hij over de D562. Het was een van de weinige

voordelen van het nieuwe politiebureau: je was zo de stad uit.

De weg slingerde door een bergachtig gebied met veel bossen en geen bebouwing. In Brovès en Seillans ging hij linksaf, richting noorden. Het landschap werd opener en vriendelijker. Wijngaarden, landhuizen, grotere en kleinere villa's, overal waar je keek pijnbomen en cipressen.

Bij een parkeerplaatsje waar een hoop afvalcontainers stonden ging hij weer linksaf. Een smalle asfaltweg, heuvelop. Achter een hek met bewakingscamera's lag een kapitaal landhuis. De weg draaide verder omhoog, naar de top van de heuvel. De mistral had de lucht schoongeblazen. Het uitzicht was adembenemend. In de verte meende Fillon de Mont Victoire te zien, de berg die Cézanne zo vaak vanuit verschillende perspectieven had geschilderd. Hij dacht aan de tijd dat hij nog kunstschilder had willen worden. Of schrijver. Het was anders gelopen.

De weg dook omlaag. Links wijnvelden met her en der verspreid tussen het groen grote landhuizen. Rechts, onder de bomen, verschillende villa's waarvan zelfs het kleinste optrekje al gauw een miljoen of meer kostte.

De navigatie gaf aan dat hij rechtsaf moest. Fillon wierp een blik op het straatnaambord. Chemin du Clot de Gautier. Hij moest op nummer 2045 zijn. Nog iets meer dan twee kilometer dus.

De smalle asfaltweg ging over in een verhard pad. Links en rechts lagen nog een paar villa's. Even verderop, aan het eind van de bebouwing, stond een donkerblauw busje. Uit de berm sprong een jonge gendarme die hem aanhield en op opgewonden toon vertelde dat de weg was gesloten. Pas nadat Fillon zijn papieren had laten zien, mocht hij verder. Het was het laatste huis, zei de jongeman met een gezicht dat weinig goeds voorspelde.

Fillon zette de navigatie uit en reed verder. Door het openstaande raam drong de droge, kruidige geur van dennennaalden de auto binnen. Vogels floten. De zon brandde. Een mooie septemberochtend. Behalve dat er even verderop drie doden lagen.

Langzaam kwamen de bergen dichterbij, als een muur. In de verre omtrek geen bebouwing te bekennen. Alleen bossen, rotsen en lage struiken. Na een bocht naar links liet het landhuis zich even zien. Een kast van een huis. Goudgele muren, roodbruine luiken, terracotta dakpannen. Bomen onttrokken het huis weer aan het zicht. Terwijl Fillon zijn weg door het bos vervolgde, hoorde hij de vogels nog steeds fluiten, maar minder uitbundig, alsof fluiten op een dag als vandaag eigenlijk ongepast was.

Einde weg. Een zwartgelakte metalen poort die openstond. Aan weerszijden hoge muren. Aan de linkermuur hing een bordje met SECUR en nog iets.

‘Monsieur...’ Een gendarme van een jaar of dertig boog zich naar het raam van Fillons auto. ‘Mag ik uw papieren zien?’ vroeg hij zenuwachtig.

Fillon toonde zijn kaartje.

‘Allez-y, Monsieur,’ klonk het even later weer net zo nerveus.

Fillon reed het terrein op. Een asfaltweg doorsneed een glooiend gemillimeterd gazon. Een park met majestueuze loofbomen, cipressen, olijfbomen, oleanderstruiken en diverse bloemperken. Achter een rij coniferen ging een kleine woning schuil. Hij liet zijn blik rondgaan. Een tennisbaan. Nog meer struiken en bomen, nog meer perfect gazon. In het midden van het park, op een bult, lag het landhuis. Een statige gevel. Eind negentiende eeuw, schatte Fillon.

Over de volle breedte van het huis lag een terras met trappen naar de tuin. Openslaande tuindeuren. Hij telde er acht, waarvan er eentje openstond. Op de eerste verdieping acht balkondeuren, op de tweede verdieping acht grote dakramen.

Inderdaad een kast van een huis. Fillon dacht aan zijn bescheiden driekamerappartement en vroeg zich af hoe normale stervelingen zich zo'n kapitaal landhuis konden veroorloven. Hij wierp een blik in het boekje waar de namen van de slachtoffers stonden. Frans Oudekerke en Sandy Randshaw. Een oud-politicus en een actrice. En blijkbaar steenrijk.

De weg slingerde verder omhoog. Borders met lavendel en andere bloeiende planten. Een zoete parfumgeur drong zijn neusgaten binnen. Boven op de bult, rechts van het huis, bevond zich een parkeerplaats die vol stond met auto's en busjes van de technische recherche, de hondenbrigade en de gendarmerie. Fillon herkende de Saab van Sandoux, de schouwarts, en de sportauto van Scafone, het hoofd van de technische recherche. Fillon parkeerde zijn Dacia Sandero tussen een verroeste bestelauto en een gendarmeriebusje en stapte uit.

De vogels floten niet langer. Alleen het ruisen van de wind en het sjirpen van de cicaden was te horen. In de verte, tussen de bomen, was een streepje van de zee te zien. Hij dacht aan zijn vrouw, vermande zich en liep over het grind naar de villa.

ISABELLE. In smeedijzeren letters prijkte de naam op de muur.

‘Inspecteur Fillon?’

‘Ja?’

Een gendarme, een man van een jaar of vijftig met wallen onder de ogen en in zijn hand een krakende portofoon, liep Fillon tegemoet.

‘Capitaine Rochard.’ De gendarme reikte hem een stevige maar klamme hand. ‘Ik eh...’ De man zag eruit alsof de situatie hem boven het hoofd groeide. ‘Ik heb onmiddellijk aan de bel getrokken maar...’

‘Is goed,’ probeerde Fillon hem gerust te stellen. ‘Waar liggen de slachtoffers?’

‘In de eetkamer. Nee...’ Rochard wierp Fillon een verwilderde blik toe. ‘... ze zitten. Het is...’ Hij begon over zijn bovenlip te wrijven. ‘Maar de moorden zijn gepleegd in de salon. Tenminste, daar lijkt het op.’

Fillon had de indruk dat de man in shock verkeerde. ‘U denkt dat de dader nog in de buurt is?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Ja.’ Rochard wreef weer over zijn bovenlip. ‘Van de salon loopt een bloedspoor het terras op, naar de tuin. Daarom laat ik mijn mannen het terrein afzoeken.’

Terwijl Fillon goedkeurend knikte, hoorde hij in de verte de honden blaffen.

‘Ik heb meer informatie over de bewoners van het huis,’ zei Rochard, terwijl hij een boekje uit zijn uniform tevoorschijn haalde. ‘Frans Oudekerke is tweeënzeventig en Sandy Randshaw is tweeënveertig. Ze hebben een zoon die...’

‘Straks,’ onderbrak Fillon, zijn hand even op de schouder van de gendarme leggend.

‘Straks?’ Rochard wierp hem een niet-begrijpende blik toe.

‘Ik wil eerst de plaats delict zien. Waar is de ingang van het huis?’

‘Aan de noordzijde.’

Ze sloegen de hoek om. Een bordes voerde naar een massief eikenhouten deur die openstond. Links van het bordes, door de dubbele tuindeuren, zag Fillon een paar mensen in witte pakken rondlopen. De salon. Of de eetkamer. In elk geval de plaats delict.

Hij betrad een open trappenhuis met een monumentale mahoniehouten trap die naar de eerste en tweede etage draaide. Een lichte marmervloer, witgestuukte muren met schilderijen waarop schepen en indrukwekkende wolkenluchten te zien waren. Door een matglazen dak stroomde het daglicht naar binnen. Een entree als een kathedraal.

Hij richtte zijn blik weer op de begane grond. Vier deuren, waarvan er twee openstonden. De eerste leidde naar de keuken. Aan een grote houten eettafel zat een man in een grijze overall verbeten te roken.

‘De elektricien die de moorden heeft gemeld,’ fluisterde Rochard in Fillons oor. ‘Ik neem aan dat u hem nog wilt spreken?’

‘Zeker,’ zei Fillon, de blik van de man negerend. ‘Zo direct.’ Hij sloot de keukendeur en wendde zich tot Rochard. ‘Waar is de eetkamer?’

‘Daar.’ Met een trillend handje wees Rochard naar een van de gesloten deuren. ‘De deur is op slot en de sleutel is zoek. We moeten via de salon. Daar waar de moorden zijn gepleegd,’ voegde hij eraan

toe, terwijl hij weer over zijn bovenlip begon te wrijven.

Fillon knikte Rochard bemoedigend toe. Ondertussen keek hij met een schuin oog naar de salon. Witte pakken, het klikken en flitsen van camera's. Boven het geroezemoes was de snauwende stem van Scafone duidelijk te horen.

Fillon haalde zijn witte slofjes tevoorschijn en trok die over zijn schoenen. 'Ik wil graag alleen naar binnen,' zei hij, toen hij zag dat Rochard zijn voorbeeld wilde volgen.

'Maar...'

Opnieuw die niet-begrijpende blik.

'Alleen,' herhaalde Fillon zacht maar dwingend.

Rochard slaakte een zucht alsof hij allang blij was dat hij de plaats delict niet nog een keer hoefde te betreden.

Fillon ging naar binnen. Even verderop stonden Scafone en Sandoux, die hem zwijgend groetten. Fillon groette zwijgend terug, blij dat zijn collega's hem nog even met rust lieten. De eerste minuten op een nieuwe plaats delict konden bepalend zijn. Rondlopen, kijken, ruiken. Alleen met de doden, zonder overstelpt te worden met informatie. Het had in het verleden vaak tot verrassende inzichten geleid.

Fillon keek op zijn horloge, gaf zichzelf vijftien minuten en begon de salon te scannen. Een L-vormige ruimte, groot en hoog als een balzaal. Twee dubbele tuindeuren aan de noordzijde, vier aan de zuidzijde. Een van de terrasdeuren stond open. De vluchtweg van de dader?

Fillon wierp een blik op de muur aan de oostzijde. In het midden bevond zich een open haard die groot genoeg was om een varken te roosteren. Rechts van de muur had iemand met bloed RUTE op de muur gesmeerd. Hoer. Hij liet zijn blik verdergaan. Wat hij zag, sloeg alles wat hij in zijn vijfendertigjarige carrière had gezien. Een slagveld, het werk van een bezetene. Een aan gort geslagen vitrinekast, een computer waarvan het scherm aan diggelen lag, de schilderijen aan de muur – met dezelfde soort taferelen als in de hal – aan repen gesneden, designbanken waarvan de leren bekleding

was opengereten. De witte marmervloer bezaaid met papiersnippers en kapotgesmeten glas- en aardewerk.

En bloed.

Plassen bloed, als bewijs dat er een heuse slachting had plaatsgevonden. In de richting van de eetkamer liepen sleepsporen van bloed. Blijkbaar was de dader met de lijken aan de haal gegaan. Wat was hier in godsnaam gebeurd? Fillon staarde naar het woord op de muur. Het bloed leek met de hand op de muur gesmeerd. Of met een doek. Wie had dat gedaan? De dader? En wie werd er met hoer bedoeld? Terwijl hij zijn best moest doen om niet in het bloed te stappen, volgde hij de sporen naar de eetkamer. Nog meer klikken en flitsen van camera's, nog meer witte pakken. Plaats delict nummer twee. Een glimp van de slachtoffers was voor Fillon genoeg om bijna over zijn nek te gaan. Hij slikte het zuur net op tijd weg, haalde diep adem en dwong zichzelf om eerst de omgeving in zich op te nemen en pas daarna de details. Hij keek weer langzaam rond.

De eetkamer was kleiner dan de salon, maar nog steeds buitengewoon royaal. Twee dubbele tuindeuren keken uit op het terras en het park. Aan de muren nog intacte olieverfdoeken van schepen en wolkenluchten. Hollandse School, schoot het Fillon door zijn hoofd. Frans Oudekerke was Nederlander. En blijkbaar een verwoed kunstverzamelaar. Boven de eettafel hingen twee kolossale kristallen kroonluchters. Tot zover de omgeving.

Hij zoomde in op de tafel. Een damasten tafelkleed, zilveren kandelaars, vier lege borden, bestek en glazen voor vier personen. De slachtoffers zaten aan de dis. Nee, corrigeerde hij zichzelf, ze waren daar geplaatst. Als poppen in een even gruwelijk als bizar toneelstuk.

De man aan het hoofd van de tafel, de beide vrouwen rechts van hem. Links van de man stond nog een bord. Een vierde slachtoffer? Of was die door een wonder aan de slachtpartij ontsnapt?

Fillon dwong zichzelf naar de lichamen te kijken. Zo stelde hij zich de hel voor. Pure gruwel. De slachtoffers zagen eruit alsof ze door de vleesmolen waren gehaald. Hun kleren aan stukken gesne-

den, de huid vol steekwonden, korsten geronnen bloed. De dader moest als een gek op hen hebben ingestoken. Waar was het mes? Fillon maakte een aantekening in zijn boekje en probeerde zich vervolgens te concentreren op het mannelijke slachtoffer. Frans Oudekerke. Een oudere man. Hij droeg een donker pak en een wit overhemd met das die beide onder het bloed zaten. Zijn handen lagen op tafel. Nee, de dader moest ze op tafel hebben gedrapeerd. Mooie, gemanicuurde handen. Zonder bloed. Het hoofd van de man hing scheef, de mond vertrokken in een grimas, de ogen nog open, vervuld van angst. Fillon voelde een huivering over zijn rug trekken. Iets waar hij de laatste tijd vaker last van had, alsof zijn houdbaarheidsdatum was verstreken waardoor hij niet meer normaal kon denken en zich door het minste of geringste liet meeslepen. De doden, het bloed, de smurrie, het zinloze geweld. Nog een jaartje, probeerde hij zichzelf moed in te spreken. Of een paar maanden eerder. En dan...

Hij dwong zichzelf het gezicht van de man nader te bestuderen. Voor zover dat door de steekwonden mogelijk was. Een zongebruind, nobel gezicht, gladgeschoren. Fillon draaide zijn hoofd een kwartslag, naar de vrouw die naast Frans Oudekerke zat. Sandy Randshaw, vermoedde hij. Actrice. Niet dat hij ooit een film van haar had gezien. Sandy Randshaw had geblondeerd haar en droeg een strapless avondjurk, of tenminste wat daar nog van over was. Ook haar handen lagen op tafel. Lange dunne vingers met felroodgelakte nagels. Om haar hals een duur collier. Een van haar borsten hing als een zak lillend blank vlees uit haar jurk.

Snel keek Fillon naar de andere vrouw. De vrouw zonder identiteit. Ze droeg een trainingspak dat ooit lichtgrijs was geweest en dat nu onder het bloed zat en aan flarden was gesneden. Tussen de steekwonden waren stukken huid te zien. De huid van een jonge vrouw. Zongebruind en gespierd. Haar borsten hingen uit het trainingspak. Kleine, stevige borsten. Van de rechterborst was de tepel afgesneden. Fillon voelde weer een huivering over zijn rug trekken.

Ondertussen probeerde hij de juiste vragen te formuleren. Waarom zat de vrouw in trainingspak aan het diner en droegen Oudekerke en Randshaw avondkleding? Wie was de vierde gast? Waar was de bediening en waar was het eten? Rijke mensen koken niet. Rijke mensen laten zich bedienen.

Vragen, vragen, vragen.

Terwijl Fillons oog weer op het ontbreken van de tepel van de onbekende vrouw viel, was het alsof de gruwelijkheid waarmee de moorden waren gepleegd pas echt tot hem doordrong. Duizelingen. Kokhalzen. Hij haastte zich tussen de witte pakken naar de salon, door de openstaande tuindeuren naar buiten, kneep zijn ogen dicht en haalde diep adem. Het hielp. De frisse lucht, de warmte van de zon. Het zuur zakte langzaam weer weg. Nog een keer diep doorademen.

Zijn mobiel piepte. Een sms van Mériguet. Hij schreef dat hij de boodschap net had gelezen en dat hij nu uit Marseille vertrok. Fillon wierp een blik op zijn horloge. Over anderhalf à twee uur zou Mériguet er zijn. Waarschijnlijk eerder. Mériguet had een snelle auto. Fillon vond het niet erg om nog even zonder assistent te zijn. Mériguet kon een ongeleid projectiel zijn. En vreselijk ongeduldig.

Terwijl Fillon opnieuw diep ademhaalde, zag hij de zee in de verte. Hij moest weer aan zijn vrouw denken en voelde een sterke behoefte haar stem te horen. Alsof daarmee de aanblik van de doden werd verzacht. Hij dwong zichzelf verder te gaan met zijn werk. Kijken, analyseren, deduceren.

Een terras met natuurstenen tegels, potpalmen, een ligbed met witte kussens, een teakhouten eettafel met eetstoelen en een zwembad waarvan het wateroppervlak naadloos overging in het landschap. Een plaatje als een hooggelans reclamefoto. Behalve dat het naar chloor rook en dat de trap, die links naar de tuin liep, was afgezet met een geel-zwart plastic lint waarachter een vrouw van de technische recherche op haar knieën sporen verzamelde. Over de terrastegels liep een bloedspoor naar de traptreden. Was de dader

– Fillon vermoedde dat de dader een man was – gewond en had hij zich verstopt in de tuin? Hij zag hoe de gendarmen in groepjes van twee, sommigen met honden, het terrein afzochten. Het oogde weinig systematisch. Links van de tennisbaan lag de woning met de bijgebouwen die hij bij het oprijden van het terrein al had gezien. Wie woonde daar? Hadden de bewoners iets van de moorden gezien? Fillon maakte weer een aantekening en stak, de terrasdeuren tellend, het terras over. Vier voor de salon, twee voor de eetkamer. Hij drukte zijn neus tegen de ruit van de een-na-laatste tuindeur. De bibliotheek. De boeken – honderden, misschien wel duizenden – stonden als soldaten in het gelid naast elkaar. Een antiek bureau keek uit op het terras. Op het schrijfblad een pennenbakje, een presse-papier, een bureaulamp en een ouderwetse telefoon. Geen computer, tenminste niet op het bureau, wel in de rechterboekenwand waar een kleine ruimte was opengelaten. Na een blik op zijn horloge haastte Fillon zich verder, de hoek om en wierp hij een blik in noordelijke richting. Nog meer park, nog meer bomen, struiken, bloeiende planten en glooiend gemillimeterd gazon. Achter de rododendrons ging een kleine woning met blauwe luiken schuil.

Hij hoorde zichzelf vloeken. Om het hele terrein uit te kammen had hij een compleet bataljon nodig. Was het park helemaal ommuurd of was er nog een tweede of derde uitgang? Hingen er bewakingscamera's? Hij kon zich niet herinneren dat hij ze gezien had. Niet opgelet. Slordig.

Er klonk een enorme knal.

De aarde beefde.

Vogels vlogen verschrikt op uit de bomen.

Fillons blik schoot onmiddellijk omhoog, naar de bergwand. Daarboven ergens lag Camp Canjuer, een militair oefenterrein. De knal was een kanonschot geweest of een bom die tot explosie was gebracht. Geen idee wat ze daar allemaal uitspookten. Fransen, Amerikanen, Duitsers, Engelsen. Wie betaalde, mocht er oorlogje spelen. Eind december, wanneer de per jaar toegestane munitie in

één keer werd afgeschoten, was het boven op de berg al helemaal een dolle boel. Fillon maakte een aantekening dat hij contact moest opnemen met Defensie. Misschien was er op het moment van de moorden een oefening geweest. Met een beetje geluk had er een helikopter boven het landhuis gevlogen en waren er beelden gemaakt. Tijdens oefeningen werden er altijd beelden gemaakt. Misschien...

Vragen, vragen, vragen.

Hij keek weer op zijn horloge. Van de vijftien minuten waren al zeven om. Terwijl hij over het terras terugliep, bespeurde Fillon een irritatie die hij niet van zichzelf kende. De afgelopen minuten hadden tot geen enkel inzicht geleid. Alsof hij niet logisch kon denken.

Hij betrad opnieuw de salon. Het bloed aan de muur en op de vloer, het vernielde interieur, de puinhoop en de smeerboel stemden hem nog somberder. Hij dacht aan de slachtoffers in de eetkamer en voelde het zuur meteen weer omhoogkomen. Wat was hier gebeurd? Welke mens was tot een dergelijke geweldsexplosie in staat? Hij hoorde Sandoux en Scafone overleggen. Het klonk alsof ook zij voor een raadsel stonden. Camera's klikten, witte pakken verdrongen zich om zo veel mogelijk sporen te verzamelen. Chaos, zo leek het, en toch wist iedereen precies wat zijn of haar taak was. Fillon hoopte het althans.

In de hal stonden twee lijkkasten. Een derde werd net naar binnegebracht. De begrafenismedewerkers groetten, waarop Fillon kort teruggroette, hopen dat er geen vierde lijkstaf nodig was.

De deur naar de keuken stond nog steeds open. De elektricien, die net een sigaret uitdrukte, wierp hem een ongeduldige blik toe. Fillon deed of hij het niet gezien had en haastte zich naar boven. De rust op de eerste etage voelde haast weldadig. Geen witte pakken, geen gendarmen, niemand. Waren de eerste en tweede etage al onderzocht? Misschien verborg zich nog iemand boven in het huis.

Hij liet zijn blik weer rondgaan. Een overloop met vijf deuren. Drie aan de zuidzijde, twee aan de noordzijde. De deur aan de noordzijde stond open. Het slot was geforceerd. Hij stapte naar

binnen. Het archief van Frans Oudekerke, veronderstelde Fillon. In het midden van de kamer een grote leestafel, tegen de muren open kasten. Boeken en dossiers stonden slordig en scheef op de planken en op de tafel lag een berg papier, alsof iemand iets had gezocht. Een inbraak en een driedubbele moord. Had het een iets met het andere te maken? En zo ja, wat?

Fillon verliet de kamer, opende de deur aan de overzijde en betrad een luxueuze suite. Dubbele balkondeuren (drie stuks), donkerrode fluwelen gordijnen, hoogpolig tapijt, een kingsize bed met een zwart satijnen overtrek, een designcanapé en designstoeltjes, een lcd-beeldscherm, een secretaire, een kast vol porseleinen beeldjes en andere frutsels. Het domein van Sandy Randshaw, nam hij aan. Het rook er naar een zoet en zwaar parfum. Aan de muur grote zwart-witfoto's achter glas van een mooie jonge vrouw met volle lippen en dik golvend blond haar die uitdagend in de camera keek.

Op de secretaire nog meer foto's. Dezelfde blonde vrouw in gezelschap van anderen. Foto's gemaakt tijdens feestjes en recepties. Glitter en glamour. In de Var was een levendige jetset en het barstte van de mensen die erg hun best deden om daarbij te horen.

Op het schrijfblad van de secretaire lag een iPhone. Fillon trok zijn latexhandschoenen aan en deed een vergeefse poging het toestel aan te zetten. Dit was werk voor de technische recherche. Waarom hadden ze het ding niet meegenomen voor onderzoek? Waren ze eigenlijk al in de kamer geweest? Geïrriteerd trok hij een paar laatjes open en trof een goudkleurige agenda aan. Hij sloeg de pagina's om tot hij de datum van die dag had gevonden. Dinsdag, 6 september. De pagina was nog maagdelijk blank. Net zoals de pagina's daarvoor en daarna. Sandy Randshaw hield er geen spannend sociaal leven op na. Of ze noteerde haar afspraken ergens anders.

Hij legde de agenda terug in het dressoir en draaide zich om. Aan de westzijde van de kamer waren drie deuren. De eerste leidde naar een inloopkast met heel veel kleren en schoenen. De tweede deur gaf toegang tot een badkamer vol spiegels en zwart glanzend

marmier. De spotjes boven de wastafel brandden. De derde deur was afgesloten. De sleutel stak nog in het slot.

Fillon keek weer op zijn horloge en spoedde zich terug naar de overloop. Achter de tweede deur aan de zuidzijde bevond zich een tweede suite. Het domein van Frans Oudekerke, veronderstelde Fillon. Het rook er een beetje muff. Dubbele balkondeuren (ook drie), vitrages, een eikenhouten vloer, een tweepersoonsbed met een bruine spreij, een nachtkastje met boeken, een leeslampje, een borreltafel met een leren clubfauteuil, een bureautje. Hij wierp er een blik op. Geen mobiel, geen tablet, geen laptop. Wel een programmaboekje in een vreemde taal – Nederlands? – dat opengeslagen lag met links tekst en rechts een foto van een jonge vrouw met blonde krullen. Fillon maakte weer een aantekening in zijn boekje.

Boven het bureautje hingen vier ingelijste foto's. Een vrouw in een regenjas. Ze was rond de dertig, had halflang bruin haar en een sympathiek gezicht, en staarde voor zich uit. De foto was gemaakt in een grote stad. Parijs? Op de tweede foto was dezelfde vrouw te zien. Met korter haar, een baby op haar arm. Naast de vrouw stond een jong meisje, een kind nog, in een jurk met pofmouwen en met vlechten in haar haar. De derde foto toonde een jongeman gekleed in zwembroek, aan de rand van een zwembad. Hij was een jaar of twintig en zeer gespierd. Rochard had het over een zoon gehad. Was dit de zoon? Fillon keek naar de laatste foto. Daar was ze weer. De mooie vrouw met de volle lippen en het dikke blonde haar. Met als enige verschil dat ze op deze foto zeker een jaar of tien ouder was.

Aan de oostzijde van de suite bevonden zich drie deuren. De eerste voerde naar een inloopkast met kleren. Kostuums, broeken, witte overhemden en ondergoed zoals Fillon dat zelf ook droeg. Degelijk oudemannenondergoed. Hij probeerde de tweede deur en betrad een ruime badkamer waar ook het licht brandde en waar het rook naar aftershave en zeep. Fillon probeerde zich voor te stellen hoe Frans Oudekerke voor de spiegel had gestaan en zich had geschoren voor hij naar beneden ging om te dineren. Was de moordenaar toen

al in huis geweest? En zo ja, waarom had Oudekerke daar dan niets van gemerkt?

Vragen, vragen, vragen.

De derde deur was op slot. Fillon vermoedde dat de deur in verbinding stond met de suite van Randshaw en moest onwillekeurig glimlachen. Randshaw en Oudekerke waren getrouwd, maar stelden kennelijk prijs op hun privacy.

Na een blik op zijn horloge haastte Fillon zich terug naar de overloop. De laatste deur aan de zuidzijde gaf toegang tot een kleinere, maar nog steeds zeer ruime kamer. Op de vloer lichtbruin zeil. Een eenpersoonsbed met een spreij met nijlpaardmotief, een nachtkastje, een beige corduroy bank, een geluidsinstallatie, een goedgevuld cd-rek, een klerenkast. Aan de muur een poster van ABBA en twee klokken (waarvan een met een overdreven grote wijzerplaat) en tientallen tekeningen. Kindertekeningen. Betekenisloze vormen en vlakken, ingevuld met streepjes en bolletjes in alle kleuren van de regenboog. Hij bracht zijn hoofd dichterbij. FO stond er in de rechterbenedenhoek in grote kinderlijke letters. Stond de O voor Oudekerke? Oudekerke en Randshaw hadden een zoon. Randshaw was tweeënveertig. De zoon was blijkbaar nog een kind.

Fillon keek weer rond. In de hoek van de kamer hing een kleine camera. Hij trok de klerenkast open. Jasjes, hemden, lange broeken. Geen kinderklere. Een plank met schoenen, vooral sportschoenen. Hij haalde er eentje uit. Maat vijfenveertig. Hij legde de schoen terug en bestudeerde de legplanken. T-shirts, broeken, truien. Alles keurig gestapeld. Lades met sokken en onderbroeken. Daaronder weer legplanken. Trainingspakken, shirtjes, broekjes. De ene stapel nog perfecter dan de ander. Het klopte niet. De kleren van een volwassene, de tekeningen van een kind.

Hij sloot de klerenkast en draaide zich om. Twee deuren aan de westzijde. De eerste gaf toegang tot een badkamer. Hij knipte het licht aan. Wastafel, ligbad, douche, toilet, bidet, handdoekenkast. Het rook er alsof iemand een hele fles shampoo in de wasbak had

uitgeknepen. Naast de handdoekenkast genoeg toiletrollen om een heel hotel te bevoorraden. Het duurde even voor het hem opviel. Geen spiegels. Vreemd. Hij kon zich niet heugen ooit een badkamer zonder spiegels te hebben gezien. Hij trok de kastdeurtjes open. Aan de binnenzijde bevonden zich ook geen spiegels. Zijn blik schoot over de plankjes. Douchespullen, een elektrisch scheerapparaat, een doosje maagtabletten, een doosje aspirine, nog meer doosjes. Alles even netjes geordend.

Fillon verliet de badkamer, opende de tweede deur en betrad een kamer van zo'n vier bij vier meter die helemaal volhing met dezelfde soort kindertekeningen. De meeste waren gesigneerd met FO. In de hoek van de kamer hing ook een camera. Een in hoogte verstelbare tekentafel keek uit op de tuin. Terwijl Fillon achter de tafel ging staan, probeerde hij zich voor te stellen hoe lang de tekenaar moest zijn. Lang. Hij zag de foto van de jongeman in zwembroek voor zich. Was de zoon ook de tekenaar? En kon Sandy Randshaw dan de moeder zijn?

Vragen, vragen, vragen.

Hij richtte zijn aandacht op de tekentafel. Links stond een in-gelijste foto van de vrouw die hij ook in de suite van Frans Oudekerke had gezien, de vrouw in de regenjas. Voor de foto brandden drie batterijkaarsjes. Op de tekentafel stonden twee weckglazen met viltstiften. Midden op de tafel lag een wit vel papier met een paar grote rondjes en één lange parse streep die doorliep tot onder aan het vel papier. Het zag eruit als een schets. In elk geval iets wat nog niet af was. Naast het vel papier lag het dopje van een viltstift. De stift zelf ontbrak.

Fillon keek naar buiten. De gendarmen zochten nu het terrein rond de woning naast de tennisbaan af. Hij hoorde de honden blaffen. Was er buiten iets gebeurd waardoor de tekenaar was gestopt? Hij vergeleek de schets met het uitzicht, maar hij kon geen enkele overeenkomst ontdekken.

Zijn mobiel piepte. Sandoux had een sms gestuurd dat hij klaar

was en wilde vertrekken. Fillon wierp een blik op zijn horloge. Merde. De vijftien minuten waren allang om.

Op de overloop opende hij nog gauw de laatste deur en betrad een grote, lichte ruimte met halters, een hometrainer, een roeimachine en andere apparaten. Aan de noordzijde hoge ramen die uitzagen op de bergen. Witgestuukte wanden, zonder spiegels. Hij maakte snel nog een aantekening en haastte zich terug naar het trappenhuis. De tweede etage was voor later.

‘Inspecteur Fillon...’

Onder aan de trap stond een hevig transpirerende Rochard.

‘Dit is monsieur Ducrot, de elektricien,’ zei de gendarme, wijzend naar de man in de overall die Fillon weer een ongeduldige blik toewierp. ‘Monsieur Ducrot...’

‘Vijf minuten nog.’ Met zachte hand dirigeerde Fillon de elektricien terug naar de keuken.

‘Maar eh...’

‘Vijf minuten,’ herhaalde Fillon met alle vriendelijkheid die hij kon opbrengen. Hij sloot de deur en wendde zich meteen tot Rochard. ‘Goed, wat kunt u me vertellen over Oudekerke en Randshaw?’

De gendarme legde zijn portofoon aan de kant en haalde zijn boekje weer tevoorschijn. ‘Oudekerke was in Nederland minister van Veiligheid en Justitie. Hij heeft het huis in 2005 gekocht en is hier in 2006 komen wonen. Samen met zijn zoon en Sandy Randshaw. Sandy Randshaw is filmactrice... wás.’ Terwijl hij zweet van zijn voorhoofd wiste, begon hij een beetje zenuwachtig te snuiven. ‘In de jaren negentig heeft ze in een aantal pikante films gespeeld. Sandy Randshaw is Engelse,’ voegde Rochard eraan toe alsof dat alles verklaarde.

Fillon slaakte een onhoorbare zucht. Een oud-minister en een actrice van seksfilms. Geen wonder dat de prefect zo opgewonden was. ‘Je had het over een zoon.’

‘Felix Oudekerke,’ antwoordde Rochard na weer een blik in zijn boekje.

FO.

‘Hoe oud?’ vroeg Fillon.

‘Tweeëndertig.’

‘Heeft die jongen misschien een eh... handicap?’

Rochard keek hem niet-begrijpend aan. ‘Niet dat ik weet.’

‘Maar hij woont op dit adres?’

‘Ja.’

‘Beroep?’

Rochard bladerde door zijn aantekeningen. ‘Geen.’

‘Enig idee waar Felix nu is?’

‘Geen idee.’

‘Heeft de zoon een rijbewijs?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Misschien is hij ergens naartoe.’

Rochard keek weer in zijn papieren. ‘Over een rijbewijs heb ik niks. Maar ik heb er ook niet naar gezocht,’ voegde hij er vermoeid aan toe. ‘Ik weet alleen dat er een bloedspoor naar de tuin loopt en dat de kans groot is dat dat bloed van de dader is. Daarom zoeken we nu het terrein af. Maar het is nogal...’

‘Ik ga versterking aanvragen,’ haastte Fillon zich te zeggen. ‘En wie is de vrouw in het trainingspak?’

‘Dat hebben we nog niet kunnen vaststellen.’

Hij gebaarde dat de identiteit van de onbekende vrouw nu zijn pakkie-an was. ‘Staan er nog meer mensen op dit adres ingeschreven?’

Rochard wierp weer een blik in zijn boekje. ‘Hugo en Sybille Lesage. De beheerders, neem ik aan. Volgens mij wonen ze in het huis naast de tennisbaan. Maar er wordt niet opengedaan en we hebben nog geen telefoonnummer kunnen achterhalen.’

Fillon voelde weer irritatie opkomen. ‘Hoe hebben jullie de villa vanochtend aangetroffen?’

‘De poort stond open. De deuren van het huis waren dicht, behalve een van de salondeuren naar het terras. En van twee slaap-

kamers waren de deuren op slot. Die hebben we met een loper geopend. Ik hoop niet dat dat...' Rochard begon weer over zijn lip te wrijven.

'Nee, is goed,' haastte Fillon zich te zeggen. 'Verder sporen van braak?'

'Nee.'

'Maar op de eerste etage is ingebroken.'

'O.' Rochard keek alsof hij het voor de eerste keer hoorde. 'Trouwens, toen we vanochtend aankwamen,' vervolgde hij, 'was er geen stroom. De hoofdschakelaar was uitgeschakeld.'

Fillon probeerde de informatie te bevatten, maar hij kon er nog steeds geen chocola van maken. 'Welke auto's stonden er op de parkeerplaats?' vroeg hij.

'Alleen het busje van de elektricien.'

'Geen andere auto's?'

'Nee.'

'Ook niet op weg hiernaartoe?'

'Nee. Dat wil zeggen: het is ons niet opgevallen.'

'Hoeveel auto's staan er in de garage?'

'Daar hebben we nog niet naar kunnen kijken,' antwoordde Rochard met een diepe zucht.

'Geeft niet.' Fillon forceerde een glimlach. 'En de bewakingscamera's? Die zijn er toch?' voegde hij eraan toe.

'Natuurlijk.'

'En?'

'De technische recherche is ermee bezig.'

'Juist.' Fillon forceerde weer een glimlach en maakte aanstalten om naar de salon te gaan.

'Maar de elektricien...'

'Straks.' Hij trok de deur achter zich dicht.

In de salon heerste nog steeds dezelfde zenuwachtige drukte. Hij liep naar de eetkamer waar Sandoux bezig was zijn koffer in te pakken, en tikte hem voorzichtig op de schouder. 'Klaar?'

De arts draaide zich om. ‘Je wilt een tijdstip, Gilles?’

‘Graag.’

‘Tussen de tien en veertien uur geleden.’

‘Kan het misschien wat nauwkeuriger?’

‘Nee, want dan moet ik eerst...’

‘Ja, ja.’ Fillon gebaarde dat Sandoux zich niet verder hoefde te verantwoorden. Ondertussen was hij al aan het rekenen. Tien tot veertien uur. Dat betekende dat de moorden op maandag waren gepleegd tussen kwart voor vier en kwart voor acht. Toen zijn blik langs de slachtoffers gleed, moest hij weer even slikken. ‘Zijn ze alle drie op hetzelfde tijdstip vermoord?’

‘Dat durf ik niet te zeggen. Nog niet, Gilles.’

‘En de doodsoorzaak?’

‘Messteken.’

Fillon knikte. ‘Wat voor mes?’

‘Iets langs.’

‘Zoals?’

‘Een jachtmes, een dolk, een bajonet...’ Sandoux’ voorhoofd had zich gefronst. ‘Het doet me denken aan een zaak van vijftientig jaar geleden. Volgens mij was dat nog voor jouw tijd.’

Fillon was weer aan het rekenen. Vijftientig jaar geleden werkte hij als brigadier bij de politie in Guéret. Een fijne tijd. Marie was nog niet... Hij dwong zichzelf weer te herpakken. ‘Wat voor een zaak was dat?’

‘Een oud-militair met PTSS,’ antwoordde Sandoux. ‘Op een dag draaide de man door en...’

‘Ik begrijp het.’ Fillon begreep er niets van. Hoe kon een mens zo doordraaien dat hij drie mensen afslachtte? ‘En de dader?’ vroeg hij, terwijl hij probeerde om niet naar de lijken te kijken.

Sandoux haalde zijn schouders op. ‘Een man, vermoed ik. Een sterke man.’

‘Ik bedoel: linkshandig of rechtshandig? Groot of klein?’

‘Gilles! Ik moet nog beginnen aan het onderzoek!’

‘Wanneer weet je meer?’
‘Zodra ik de slachtoffers heb kunnen onderzoeken.’
Fillon knikte. ‘Heb je verder nog iets voor me?’
‘Nee, dat was het.’
‘Juist.’ Hij wachtte niet tot Sandoux zijn tas had gepakt en wendde zich direct tot Scafone. ‘Hoe ver zijn jullie?’
‘We zijn net begonnen,’ klonk het gepikeerd.
‘Wat hebben jullie?’ vroeg Fillon, de reactie negerend.
‘Een hoop bloed, een hoop vingerafdrukken, een hoop smurrie.’
‘Iets bruikbaar?’
Scafone schudde zijn hoofd. ‘Vraag me iets eenvoudigers.’
‘Hebben jullie de bewakingscamera’s al uitgelezen?’
‘Bedoel je de camera’s buiten of binnen?’ Hij wees naar de camera die in de hoek van de salon hing en die Fillon niet was opgevallen. ‘Het zijn namelijk twee verschillende circuits. Binnen hangen webcams.’
‘Heb je ze al kunnen uitlezen?’ herhaalde Fillon zijn vraag.
‘Iemand heeft niet alleen de stroom uitgezet maar ook de computer in de bibliotheek gemanipuleerd die de beelden van de bewakingscamera’s doorstuurt naar de centrale van de firma Secur. Dat hebben ze zo handig gedaan dat ze op de centrale niet eens in de gaten hadden dat de verbinding eruit lag. Wat betreft de webcams...’
Hij wees op de aan gort geslagen laptop die op de grond lag. ‘We nemen het ding mee. Misschien kunnen we nog iets vinden.’
‘De dader is waarschijnlijk via de tuindeur ontsnapt,’ zei Fillon, terwijl hij naar het terras wees. ‘Hebben jullie op de tuindeur iets gevonden?’
‘Een hoop vingerafdrukken.’
‘Geen bloed?’
‘Nee,’ klonk het kortaf.
‘Merkwaardig.’
Scafone haalde zijn schouders op.
‘Hebben jullie het mes al gevonden?’

‘Welk mes?’

‘Het moordwapen.’

‘Weet je hoe groot het hier is?’

‘Hebben jullie gekeken naar mobieltjes, computers, tablets?’ vroeg Fillon, terwijl hij probeerde te glimlachen.

‘In de bibliotheek lag een iPhone.’

‘Is die al uitgelezen?’

‘Nog niet.’

‘Op de eerste etage in de eerste slaapkamer ligt ook een iPhone,’ zei Fillon die steeds ongeduldiger werd. ‘En als jullie toch boven zijn, kunnen jullie misschien ook even naar de slaapkamer van Oudekerke gaan. Daar hangen foto’s boven een bureau. Ik wil weten wie de mensen zijn die daarop staan.’

‘Nog iets?’

‘Ja,’ antwoordde Fillon, terwijl hij zich moest inhouden om Scafone geen klap in zijn gezicht te geven. ‘Als je de trapt op komt, direct links, is het slot geforceerd. Ik weet niet of jullie daar al zijn geweest, maar ik wil dat die kamer onderzocht wordt. En stuur dan meteen iemand naar de slaapkamer van de zoon. Daar hangt het vol met tekeningen. Ik wil dat iemand die analyseert en een profiel van de maker probeert op te stellen. Persoonlijkheid, de hele rimram. En tot slot...’ Hij wees naar het woord pute naast de schouw. ‘... ik wil dat jouw specialisten de initialen op de tekeningen vergelijken met het woord op de muur.’

‘Je bedoelt dat...’

‘Ik bedoel niks. Ik wil alleen dat elke vierkante centimeter van dit huis wordt vastgelegd op foto, video of wat dan ook, en dat alles binnenstebuiten wordt gekeerd. Hetzelfde geldt voor het park en de bijgebouwen.’

‘Weet je hoeveel mensen ik heb? Weet je hoe...?’

‘Doe wat je kunt doen,’ zei Fillon, zich realiserend dat hij geen ijzer met handen kon breken, ‘en als je meer mensen nodig hebt, laat het me dan weten.’

Hij draaide zich om en liep naar de keuken.

‘Kan ik nu eindelijk weg?’ vroeg de elektricien die net weer een sigaret uitdrukte.

‘Zo direct.’

‘Monsieur, ik heb een eigen zaak. Weet u hoeveel omzet me dit kost? Gaat de politie dat misschien vergoeden?’

‘Het spijt me,’ zei Fillon zo rustig mogelijk. ‘Ik heb een paar vragen voor u.’

‘Ik heb alles al verteld,’ klonk het kortaf.

‘Dan vertelt u het nog een keer. Maar nu aan mij.’

‘En dan?’

Hij voelde dat hij elk moment zijn zelfbeheersing kon verliezen. ‘Dan...’

‘Inspecteur Fillon!’ In de deuropening stond Rochard opgewonden met zijn portofoon te zwaaien. ‘We hebben een spoor!’

Blaffen. Hij drukt zijn handen tegen zijn oren om het niet te horen. Het geluid komt steeds dichterbij. Hoe weten ze waar hij zich verbergt? Hebben ze hem gezien? Nee, dat kan niet. Het huisje ligt midden in het bos, uit het zicht. Daarom kun je er zo goed verstoppen. Veel beter dan op de andere plek.

De deur van het huisje is zwaar en klemt. Om hem te openen moet je heel sterk zijn. Hij is sterk. Niet dat hij daar nu veel aan heeft. Hij moet zich verstoppen. In het donker. Op de zolder van het huisje is het nog donkerder. Pikdonker. Nee, hij is niet meer bang voor het donker. Dat was vroeger. Nu is hij volwassen. Grote jongen, zegt papa altijd. Grote jongens zijn niet bang.

Hij begint te zingen, heel zacht. I saw it in the mirror, I saw it in my face.

Het geblaf van de honden komt dichterbij. Hij houdt niet van honden. Ze bijten. Vooral als ze ruiken dat je bang bent. En hij is bang.

Doodsbang. Het zweet gutst over zijn rug, tot in zijn bilnaad. Zijn trainingspak plakt aan zijn lijf. En hij rilt, alsof hij koorts heeft.

De honden hebben bloed geroken. Zijn bloed. Hij begrijpt nog steeds niet waar het bloed vandaan komt. Heeft hij iets fouts gedaan? Kan gebeuren. Is niet erg, hè? Alles zit onder het bloed. Zijn handen, zijn kleren. Hij probeert het bloed af te vegen, maar het wordt alleen maar erger. De beelden verschijnen op zijn netvlies. De lichamen in de salon. Waarom antwoorden ze niet als hij iets vraagt? Acht uur is acht uur.

De honden naderen. Hij begint weer te zingen. I saw it in the mirror, I saw it in my face...

Rochard rende voorop en Fillon volgde. Door het park, in noordelijke richting. De honden waren al te horen. Aan het einde van het gazon, rechts van een grote eik, was een gedeelte van de tuinmuur afgebokkeld. Genoeg om eroverheen te kunnen klimmen. Rochard bleek plotseling behoorlijk lenig, in tegenstelling tot Fillon die zijn broek bijna openhaalde aan een steen. Toen hij eindelijk de andere kant van de muur had bereikt, zag hij Rochard ongeduldig staan wachten. Oude man. Fillon zag het hem denken. Een meter of honderd verder stonden vier gendarmen met twee opgewonden Mechelse herders.

‘Kunnen we?’ vroeg Rochard.

Fillon knikte.

‘Gaan!’

De stoet zette zich in beweging. De gendarmen en de herders voorop, daarachter Rochard en Fillon, de helling op, zigzaggend tussen de meer dan manshoge rotsblokken, dwars door bramen en distels en lage struiken. De honden waren niet meer te houden. Het tempo ging omhoog. Net als het terrein. Fillon voelde zijn longen piepen. Inderdaad: oude man. Marie had gelijk. Hij moest stoppen

met roken. Of met werken. Hij vervloekte de brandende zon en was blij toen ze de bosrand bereikten.

‘Gaat het?’ vroeg Rochard, terwijl hij een blik achterom wierp.

Fillon knikte opnieuw. Zijn rug en zijn knieën voelden alsof ze het elk moment konden begeven, maar hij weigerde toe te geven aan de pijn.

Een smal pad slingerde tussen de varens door het bos. De honden voerden het tempo nog meer op. Tot de stoet opeens stilstond. De Mechelse herders leken het spoor bijster. De een trok naar rechts, de ander naar links. Rechts liep het pad verder tussen de varens, links ging het over de rotsen steil omhoog.

Rochard overlegde kort met de gendarmen. ‘Rechts!’ klonk het vervolgens.

De honden waren weer eensgezind. Trekkend aan hun riem en opgewonden blaffend gingen ze verder door het bos, terwijl Fillon nog meer moeite had de pijn in zijn rug en zijn knieën te verbijten. Gelukkig werd het blaffen steeds luider, ten teken dat ze er bijna waren.

Het huisje lag op een open plek tussen de dennen. Een stenen bouwsel met een dak van leisteen pannen. Een huisje in de rimboe. Verwaarloosd, vergeten. Een schuilplaats. De honden waren niet meer te houden. Terwijl een van de gendarmen hen aan een den bond, trokken de andere drie hun pistool.

‘En?’ Rochard keek Fillon vragend aan.

Nog uithijgend liet Fillon de mogelijke scenario’s door zijn hoofd gaan. Eigenlijk kon hij er maar één bedenken. Naar binnen. Hij wees naar het huisje.

Rochard knikte en trok een gezicht dat hij de boodschap had begrepen. Actie. Hij gebaarde de gendarme die de honden had vastgebonden om buiten te blijven en controleerde van de andere drie hun uitrusting.

Pistool.

Check.

Zaklantaarn.

Check.

Handboeien.

Check.

De lucht vulde zich met adrenaline.

Rochard draaide zich om naar Fillon. 'Heeft u uw dienstwapen bij u?'

'Nee,' antwoordde Fillon.

Rochard keek hem even hoofdschuddend aan. 'Blijft u achter mij,' klonk het daarna grimmig, terwijl hij een pistool uit zijn holster trok. 'Oké... ' Rochard had zich tot de gendarmen gewend. 'We gaan naar binnen!'
